

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 16. vel. serpana 1895

List 33.

Molimo presveta Te Trojica!

Zemlja širna! Veličastno tvoje je okrilje,
Polna si življenja, kamor mi oko pogleda;
Bitij polno je vpdovje, zrak in tvoja sreda.
S cvetjem in zelenjem kdo tako te okrasil je?

Prašam cvetko: „Kdo ti dihnil je živelj, cvetica mila?“
A molči. — svetlika rosna se v jutranji zori,
Z licem nežnim nepremično gleda, kvišku, gori.
Je-li cvetka s tem prašaicu jasno govorila? —

Prašam drevje, hribe, gore, megle in oblake,
Vse molči in kaže mi visoko tje na vzvišje ...
Človek, čemu se zoveš bitje tu najvišje,
Nosiš tudi ti stvarém le-tem jednake znake?

Proti nebu gleda mi obličje, vsa postava.
V tem stvarém sem jaz jednak, — a kaj se v persih vzdiga?
Serce — duh se nehoté mi nekam — tje kaj dviga —
K Tebi, — k Tebi Stvarnik, večna naj doni Ti slava!

Ti, Gospod, si stvaril solnce, luno, vse svetove,
Ti življenje dal si vsem živalim in rastlinam;
Vsem ljudem nesmrtni duh si dihnil Ti nam,
Dihnil sebi druge še popolne si duhove!

Adamu in Evi v rajú zakon dal Gospod je,
Prelomila sta zapoved Božjo. — greh storila.
Dolgo je tlačila rod človeški greha sila.
Slednjic Božji Sin s kervjo opral človeški rod je.

Ko je Kristus s smertjo nas odrešil smerti večne,
Sveti Duh navdihnil skrite perve je kristjane.
V zakramentih svetih dušne leči zdaj nam rane,
Sveti Duh na zemlji že nam dela dneve srečne.

Duh Najvišji, tri osebe, skrivna sveta si resnica
Bož neskončni, stvaril Ti si nas in vso naravo;
Stvarstvo širno Stvarniku naj poje slavo
Vsi duhovi: Molimo presveta Te Trojica!

Zmagoslav.

P. Frančišk Ksav. Weninger in stermeja vredni čudeži sv. Petra Klaverja.

Naznanjevala je „Danica“ pred nekaj časom nekoliko o misijonih in djanjih sv. Petra Klaverja po Ameriki. Poseben častivec in nasledovalec je bil slovenski rojak P. Frančišk Ksav. Weninger S. J. „Sendbote des göttl. Herzens“ je l. 1888 o teh dveh velikih služabnikih božjih prinesel silo znamenit spis, kako velike čudeže je delal Weninger s svetinjami zvel. Petra Klaverja. Weninger pravi:

„Častenje Petra Klavra se je pričelo v Zedinjenih državah precej, ko je bil proglašen za „blaženega“. Takrat sem deloval kot misijonar v cerkvi sv. Jožefa v St. Louis-u. Ker je Kristus veleval svojim aposteljnóm pridigovati in roke na bolnike polagati, sklenil sem tudi jaz storiti, kar je bilo naročeno „poslancem evangelija“, in svetinje sv. Petra polagati bolnikom na glavo. Vender, da bi se s tem ne motil mir in red misijona, oznanil sem ljudstvu, da se bodem še le ko bude misijon končan, pečal z bolniki. Ti naj med tem skerbé za svoj dušni blagor, naj se vdeležujejo, ako mogoče vseh misijonskih vaj in naj vsaki dan, do njegovega praznika — 9. septembra — blaženega Petra Klaverja na pomoč kličejo.

Na koncu družega misijona pri sv. Jožefu, prinesli so med drugimi bolniki tudi sleporojeno dete, katero ni premaknilo zenice, (očesne punčice), ako so mu postavili pred oko gorečo svečo. Sledeči dan prišli so stariši k meni in se zahvalili, ker je otrok zadobil popolno očesno rabo. Dejal sem starišem, naj se zahvalijo Bogu in in njegovemu služabniku, sv. Petru Klaverju.

Vendar nisem čutil niti nagona niti želje, drugim praviti o tej skazani milosti.

Nato sem nekoliko lét brez prenehanja opravljal misijone in na koncu vsacega misijona polagal na bolnike relikvije blaženega Petra Klaverja. Premnogo bolnikov je ozdravelo, tako, da se je njegovo češčenje zelo razširilo v Zedinjenih državah, kjer sem neprenehoma okrog potoval. Toda še zmeraj me ni gnalo o teh čudovitih ozdravljenjih v Rim poročati.

Konečno sem imel leta 1862 misijon v Melrose-u pri Novem Jorku. Tu je prišla neka žena, kateri je roka gnjila. En perst je namreč pričel gnjiti, in cela roka se ji je gnojila. K temu se je pridružil še prisad in treba bi ji bilo roko odrezati. Položil sem svetinje na bolno roko in dejal ženi, naj pride prihodnji dan v cerkev; v tem pa bodem jaz blaženega Petra Klaverja pomoči prosil. Žena je prišla in čutila med mašo silen udarec v roki. Takoj je vstala in željna vedeti, kaj se je zgodilo, šla je ven na cesto in odvezala obvezo. In glej, dobila je tako rekoč čisto novo roko, ker meso je bilo tako nežno kakor olupljeno kuhano jajce. O gnjilobi pa ni bilo nobenega sledu več. Ko je videla to spremembo, pričela je glasno klicati: „Čast, čast Najvišjemu! ozdravljena sem!“ Nato se je zbrala velika množina ljudstva, med njimi lekarničar, kateri je imel svojo lekarno nasproti cerkve. Ker je poznal prejšnje stanje one žene, dejal je ljudstvu: „Sicer ne vem, kaj je duhoven v cerkvi storil, da bi to roko ozdravil, toda to rečem, — da je to čudež.“

Tudi to me še ni nagnilo v Rim poročati.

Toda ko sem se podal iz Melrose-a v sosednjo župnijo Manhattanville in stal v zakristiji, čutil sem naenkrat v perstu vbod in radi bolečine sem komaj mogel na nogah stati. Perst mi je pričel otekati. Prišlo mi je na misel, da me morebiti bl. Peter Klaver tako muči, ker se nisem spomnil, da je morebiti Bog te čudeže storil, da bi pospešil njegovo kanonizacijo. Obenil sem se do njega, s prošnjo, naj me ozdravi in z obljubo, precej v Rimu pozvedeti, kaj mi je storiti z ozirom na mnoga, pač da, brezštevilna ozdravljenja, katera so se izveršila s polaganjem relikvij zveličanega Petra Klavra. P. Boero, promotor v Rimu, mi je odgovoril, naj dam te dogodke od škofov preiskati in poterjati. Potem pa naj te slučaje pošljem v Rim kongregaciji ss. obredov, da se preiskujejo. P. Boero je dejal, da dva očitna čudeža popolnoma zadostujeta; da, celo jeden sam čudež perve verste, kateri se je po beatifikaciji zgodil, je zadosti. Zato sem

poslal v Rim samo poročilo o petih čudovitih ozdravljenjih.

Od teh je kongregacija tri izbrala in „navodila“ razposlala škofom. Pervo ozdravljenje bilo je ono neke gospe v Milwaukee-i, Barbare Dressen, 82 let stare, ktera je imela 12 let raka na desnem licu. Drugo je bilo neke deklice z zlomljeno roko ključnico v Rippinose-u Nalley v škofiji Philadelphia: tretje nekega moža v St. Louis-u, kateri je terpel za gnjilobo persne kosti in treh reber, razun tega pa je imel tudi pljučnico.

Pervi slučaj se je tako-le zgodil:

Na sv. Petra dan prišla je stara gospa in prosila blagoslova s svetinjami Petra Klaverja na raka. In ta je precej zginil. Vesela je šla domu, obraz méla z rokami in dejala ljudstvu: „Glejte tu! dejala sem vam, da bode rak zginil, ko bodem prišla domu.“

Drugo ozdravljenje se je zgodilo na deklici, katera si je bila zlomila ključnico. Že štiri mesece so jo zdravili nekateri zdravniki v Williamsport-u, toda brez vspeha. Zlomljena kost se ni hotela skupaj zrasti in mati ji je dejala, ko ji je obvezovala roko, predno je šla v cerkev k misijonu: „Ljuba hči, nikoli ne bodeš več zdrava. Toda potolaži se, ker z jedno zdravo roko se ravno tako lahko zveličaš, kakor z obema.“ K spovednici prišedši se je deklica z levo roko prekrižala. Prašal sem jo zato, kaj je temu vzrok. „Nadložna sem,“ je odgovorila. „Z desno roko ne morem nič ganiti, ker je ključnica zlomljena.“ Nato sem jo vprašal, če je kaj prosila svetnike pomoči. Ko mi je deklica priterdila, peljal sem jo v zakristijo in položil svetinje na obvezo. „Lepa hvala,“ dejala je, odvezala obvezo in se podala po maši naravnost v župnijo, kjer je priterdila perilo. Ko je prišla domu, je veselo stegovala roke pred materjo, rekoč: „Glej, nobena kost ni več zlomljena!“ In pričela je precej senó na voz nakladati.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Demantna slavnost.) Zadnje nedelje so se praznovale po naši domovini lepe cerkvene slovesnosti — nove maše, ki so pravi prazniki dobremu našemu ljudstvu. Zlasti sorodniki in bližnji rojaki novomašnikov se zelo veseló teh dnij in hvalijo Boga, da je izmed njih poklical mašnika. „Danica“ kot ogledalo verskega gibanja in življenja pri nas vestno opisuje te lepe preznike. Prav v tem času pa se zahvaljujejo Bogu mašniki, ki jih je Vsegamogočni v svoji dobroti ohranil 25 ali 50 let, da mu vsak dan darujejo nekervavo daritev Njegovega Sina. Koliko milosti so si v tem času izprosili pri najsv-

tejši daritvi za se, za izročene jim ovčice, za vse kristjane! Kako morejo njih serca kipeti hvaležnosti do predobrega Boga! In kolika hvaležnost naj navdaja serce mašniku, ki ga je Bog ohranil 60 let! To veliko milost so dosegli letos č. papežev kamornik, konzistorijalni svetnik, preč. g. Mihael Potočnik. Preblagi, častitljivi 85letni monsignor radi bolnih nog sicer niso mogli darovati 11. t. m. demantne sv. maše v zahvalo Vsegamogočnemu, a z iskreno hvaležnostjo so prejeli v svojem stanovanju presveto Rešnje Telo in se v duhu vdeležili sv. maše v nunski cerkvi, kjer so sami skozi 44 let darovali Bogu dar nove zaveze. Čč. gg. uršulinke so pokazale ta dan preč. g. demantnemu mašniku, svojemu 44letnemu duhovnemu očetu, prav iskreno hvaležnost in vdanost; spletle so jim prelep duhovni šopek iz 386 obhajil, 886 duhovnih obhajil, 660 ss. maš, 260 križevih potov, 86 rožnivencev, 60 litanij i. t. d. Podale so jim nadalje prelepo spominsko tablo z vdetimi simboli mašništva, kelihom in mašno knjigo in občutke svoje hvaležnosti in vdanosti izrazile so v tej-le pesni:

V spomin

demantne sv. maše prečastitega gospoda

Msg. Mihaela Potočnika,

dne 11. avgusta 1895.

Radostno danes samostan
 Obhaja praznik prekrasn,
 Izreden in častitljiv god;
 Izpolnil Bog je željo našo,
 Učakali demantno mašo
 Ste veleslavljeni gospod!
 Čast mašništva, časti vseh cvét,
 Vas diči šestdeset že let,
 Dan's jubilej je Vaš, Častiti!
 Spomin na dan preznameniti,
 Ko prvič ste daritev nekervavo
 Gospodu darovali v spravo;
 Stanú ste svojega Vi kras,
 Zato ves dom spoštuje Vas.
 Obdaril Vas je Bog obilo,
 Dodal še lepo let število;
 A vse ste Vi, kot malokdo,
 Na božjo slavo porabili,
 Mladino ste skerbno učili
 Poznati, ljubiti Boga,
 Kar je človeku sreča vsa;
 Voditelj samostanu bili,
 Mu sreče iz nebes prosili,
 Obilih Vaših trudov plod
 Še pozni bode vžival rod.
 Kak bi povrnil samostan
 Vam, Monsignor, hvaležno vdan,
 Preblago delovanje Vaše
 Na srečo delovanje naše?
 V nebo pošiljamo prošnjo,
 Da spolni Bog voščilo naše
 Za slavni god demantne maše.
 Življenja Vašega vse dni
 Veselje sreča naj sladi.
 Ko zemsko potovanje mine,
 Bog daj nebeške Vam dobrine,
 Ovij okrog častite glave
 Vam venec nevenljive slave!

Hvaležne hčere sv. Uršule v Ljubljani.

Ljubljana. (Obljubna maša) V torek, 13. t. m. v praznik sv. Emigdija, škofa in mučenca, posebnega pomočnika zoper potres, je bila ob Sih v stoljnici tiha sv. maša v smislu obljube 13. maja t. l. Sv. opravila se je vdeležilo prav veliko ljudi; posebno veliko mladine in otrok, ki naj jih Bog usliši, da naj bi se nadomestovale prošnje in zahvale, ktere premnogi odraščeni, mlačni in nemarni opuščajo! Potresi še niso čisto jenjali, sem ter tje se zemlja še hudo stresa, kakor bi hotla s sebe vreči ali pa podsuti terdovratneže, ki božje ime prederzno skrunijo, ostudno preklinjajo, pijančujejo, kradejo, živé ostudno kakor zveri in brezumna živinčeta. Pred malo dnevi sem na lastna ušesa slišal starega dedca, ki je pri branjevki kruh kupovaje nesramno kričal in preklinjal. Ravno te dni pa je neki gospod pripovedoval o 10letnem potepinu, ki je s tako prekanjeno lisičnostjo kradel, da je kos izšolanemu tatu na Žabjeku ali na Gradu. Bralo se je te dni v „Slovincu.“ kako bogoskrunsko so počenjali zaverženci blizu Ljubljani, ki se hočejo šteti celo še med „Lilikane.“ Ali ni tedaj res silo potrebno moliti, da bi nas Bog zaradi tako gerdih ljudi še dalje ne strahoval? —

Ljubljana. Slovensko-angleška slovnica. Spisal Peter Jeram. Zaloga ameriškega Slovenca 1895. — Kaj vendar človek vse doživi! Nikdo ne vé koliko let je že, odkar je stal pred menoj čverst slovenski mladenec, mislim iz 3. gim. razr. v Kranju, in ta mi je povedal, da je na potu v Ameriko. Doma je iz vasice Smoléve pri Železnikih (boter in učitelj mu je bil verli fužinar, učitelj, znani pisatelj itd. gosp. Jož. Levičnik.) In glejte 10. t. m. sv. Lorenca dan nam je došla v róke slovnica z omenjenim naslovom, pisana od imenovanega takratnega mladenca, zdaj pa serčnega misijonarja v Ameriki, poslana nam po dobroti preč. gosp. generalvikarja Jož. Fr. Buha (Serčna hvala!) Kdo bi bil kaj tacega mislil pred malo leti? Pa naj kdo reče, da Slovenec nima jasne glave, da Slovenci ne napredujemo!

Prav lično delo v osmerki ima 179 strani in je sestavljeno mično, prav izvirno in praktično. Danes se je šolska mladina poprijela slovniciške véde ter znanja raznih jezikov, kar je pametno, ker svét je, — djal bi — vedno tesnejši, najdaljniji narodi so si vedno bližnji po parnikih in železnicah; kdo vé, če se skoraj ne začno celo še po obnebjí voziti? Pogreša se še to, da bi se med seboj razumevali, česar pa brez učenja tujih jezikov ni misliti, (zgodilo se bo to še le po smerti, ko bo le ena sama slovnica); tudi volapik ne pomaga dosti.

Za zdaj bodi gorko priporočena naši mladini posebno za vedrilo o počitnicah, slovensko-angleška Peter Jeramova slovnica; to jim utegne več koristiti, kakor pa daljni shodi in popivanje po gostilnah, koder se denar trosi in velikokrat mrači tudi zdrava pamet in ovira srečno prihodnjost, kar tudi najvejši izgledi poterjujejo. Sapi nti sat.

Št. Vid. (Pervo sv. obhajilo naših šolarjev.) Dasi nismo imeli letos pri nas nobene posebne slovesnosti, niti cerkvene niti svetne, — vse je bilo zaradi potresa nekam otožno, užaljeno — smo imeli vendar slovesnost cerkveno sicer staro, vsako leto se vračajočo, a vendar zmiraj novo, ljubko milo. Koncem šolskega leta, zadnjo nedeljo preteklega mesca julija, stopilo je 70 naših učencev in učenk

praznično a ne nečimurno oblečenih, k mizi Gospodovi. Kako nepopisno veselje se jim je videlo na obrazu, ko so par za parom, s cveticami okusno okrašeni, stopali v procesiji med slovesnim zvonjenjem izpred kaplanije v cerkev! Kako rajsko nedolžno veselje občutilo je njihovo serce, ko so prejeli med sv. mašo iz rok svojega kateheta kateremu so prisrčno vdani, preljubega Zveličarja, kateremu so ponavljaje kerstno obljubo zvestobo slovesno in glasno pred vso zbrano množico obljubili! Kakor bi se ne mogli od svojega ljubega Zveličarja ta presrečni dan ločiti, zbrali so se še pri popoldanski službi Božji, po kerščanskem nauku, pétih litanijah in slovesnem blagoslovu vsi okoli oltarja, kjer se sedaj hrani ljubi Jezus v presv. Rešnjem Telesu, ter so se kakor neradi šele potem ločili iz presrečnega kraja. Slovesnost povzdigovalo je zjutraj in popoldne krasno a ginljivo petje, našega pevskega kora. O da bi vedno v lju-bezni sklenjeni ostali s svojim milim Zveličarjem presrečni mali tudi v poznejšem viharnem življenji, to je bila vseh navzočih goreča želja!

Iz Teruja na Pivki. 10. avg. (Zidanje nove cerkve) Čestitajoč Vam za petdesetletnico Vašega mašništva in zahvaljujoč se za izročene mi darove naznanjam Vam in bralcem „Daničinim“, da gre zidanje nove cerkve sv. Trojice dobro od rok. Ako nam nakloni Bog lepih jesenskih dnij in novih dobrotnikov, upamo stavbo letos spraviti pod streho. Menili smo spočetkoma, da zidanje ne bode tako drago. A ko smo dobili v roke podrobne načerte, nas je delo nekoliko ostrašilo. Proračun pa tako ni nikoli zanesljiv. Vender smo in hočemo stavbo popolnoma po načertih zgotoviti, da ne bode delo pokvarjeno, ampak dobro in lepo. Strokovnjaki pohvalno govoré o stavbi ki bode nekaj novega za našo cerkveno umetnost. Kamnje je odzunaj na debelo obklesano in ne bode ometano, skladi (Fugen) pa se zamažejo s portland-cementom. Tudi notranjščina je jako praktično urejena in obok bodo nosili stebriči, stoječi na poslonih. Kamenje za kamnoseška dela smo pobrali in priličili največ iz starih podružnih cerkvá sv. Trojice, sv. Marjete in kuracijske cerkve sv. Elija. Ljudje dovažajo gradivo z veseljem — le denarja ne dosti, ker ga nimajo. Bog nas podpiraj! Vse na večo čast Božjo! P. Bohinjec, kurat.

Iz Bosne. (Pismo br. Fridolina prokuratorja misijonske sirotišnice v Marija-Zvezdi.)

Te dni mi je došlo naslednje pismo.

Ljubi brat Fridolin!

Pred nekoliko dnevi so posvetili mene in štiri druge v. č. g. mil. nadškof Sarajevski v mašnike. Tedaj sem imel veliko milost, tudi v samostanu Trapistov v Marija-Zvezdi, kjer sem sprejemal perve nauke, darovati sv. mašo. Moji predniki so bili turški sužnji, jaz sem mašnik Gospodov! Kolika sreča za-me! Kar sem sedaj, za to se imam zahvaliti za Bogom oo. Trapistom v Bosni in mnogim dobrotnikom, kateri so mi pomogli s prostovoljnimi darovi za Trapiste, da sem dosegel mašniško čast. Peti duhoven sem, ki je prišel iz misijonske sirotišnice Marija-Zvezde, in kmalu pridejo še trije. Naj bi bilo ljubo Bogu Vsemogočnemu, da bi pridobilo še mnogo darežljivih serc za delovanje oo. Trapistov v Bosni.

Vaš hvaležni mladomašnik

Marko Tvrtković.

Pri tej priložnosti naj naznanimo, častitim dobrotnikom, da je zdaj ravno 2 leti, odkar smo začeli novo napravo v Dalmaciji.

Trapisti so imeli pri svojem prihodu silno siromašno stanovanje; njih prvo ležišče so bila gola tla, za podzglavje samo nekaj slame. Nobene klopi, nobenega žeblja na steni, da bi obleko obesili. Pervo delo je bilo, da so obdelali zemljo, sozidali skedenj in hlev za živino, in potem še mlin, ki je v deželi tako zelo redek. Malo potrebnih sredstev ne dopušča nam pričeti nove stavbe samostana in misijonske naprave za uboge dečke v Dalmaciji.

Dovoljujem si, da priporočam vnovič prav iskreno to blago napravo dobrotljivosti pobožnih vernikov.

Br. Fridolin Teller,

prokurator misijonske sirotišnice Marija-Zvezde v Bosni.

Iz Jugoslavenske Bosne. (Porcijunkula.) (Zakasnjeno, pa jako podučljivo o Porcijunkuli.) Osmo nedeljo po Binkoštih, naznanil se je v cerkvi sv. Jožefa v Prjedoru milostni čas veleslavnega, velikega, popolnega odpustka „Porcijunkule“ ali cerkvice Marije od angeljev pri Asisu, ktereга je sam Jezus Kristus po posredovanju deviške matere svoje podelil na priprošnje sv. očeta Frančiška Serafinskega.

Ta imenitni in milostni odpustek zamore se sedaj zadobiti od večernic 1. avgusta, v vseh cerkvah frančiškanskega reda tolikokrat, kolikorkrat se omenjeni čas taka cerkev obišče in se v zadobljenje tega velikega odpustka vse pogoje spolnijo. Cerkvico sv. Jožefa smo za ta milostni čas kolikor mogoče lepo okinčali. V nedeljo pred „Porcijunkulo“ bil je v cerkvi iskreni, temeljiti in podučljivi govor v pripravo na ta milosti Božje podeljen veliki blagor ubogih grešnikov na zemlji, pa tudi v pomiloščenje in blagor ubogih duš v vicah.

Tega milostnega časa „Porcijunkule“ željno in hrepeneče pričakujejo uboge duše v vicah, ker v tem času mnoge zadobijo okrajšanje, mnoge popolno pomilostenje časnih kaznij, ktere morajo terpeti v nepopisljivih mukah. Kajti znano je, da jedna oseba, prav in dobro pripravljena, zadobi v teku tega milostnega časa mnogo popolnih odpustkov, jednega lahko za sebe, a druge v priprošnje za duše v vicah; toraj ena sama oseba zamore s temi odpustki mnogim dušam pomagati. O, ko bi se verni kristjani obilno in pridno tega milostnega časa posluževali, vse pogoje za pridobitev teh odpustkov skesani, poboljšani in z živo vero izpolnili, zamogli bi mnogim terpečim dušam v vicah pomagati, kazni jim skrajšati, mnoge celó iz tega, nezapopadljivih muk polnega, čistilišča rešiti!

In, ker je „Porcijunkula“ velika pomoč in pomiloščenje na tem svetu istinito skesanim, poboljšanim in spokornim grešnikom, pa tudi dušam terpečim v vicah, smo ustanovili po milodarnosti nekega rimsko kat. slovenskega duhovna, z lepim zemljiščem, ktereга smo pridobili novi cerkvi sv. Jožefa, da se bode v tej cerkvi obhajala „Porcijunkula“ v večjo slavo Božjo in v blagor živim katolikom na tem svetu in dušam vernih umerlih, ktere se očiščujejo v vicah.

1. avgusta so bile slovesne večernice in spovedovanje. 2. avg. v milostni dan Porcijunkule — Marije od angeljev, so bile zjutraj ss. maše, spovedovanje in sv. Obhajilo, ob 9. uri je bila slovesna sv.

maša, potem pridiga in blagoslov z Najsvetejšim; potem se pa verstijo počasi v procesiji verniki, ker je prvotna cerkva premajhna, obiskajoči redoma cerkvico in opravljajoči molitve v zadobljenje velikega odpustka. Ob 6ih zvečer slovesne večernice in sklep. Spominjali smo se tudi vseh pokojnih ranjic dobrotnikov in dobrotnic stare in nove cerkve sv. Jožefa, ter darovali za nje v priprošnje popolne odpustke.

O, da bi skoro mogli novo cerkev toliko doveršiti in opraviti, da bi v njej še dostojneje obhajali presv. službo Božjo in sv. cerkvene pobožnosti! —

II.

V soboto, 3. avgusta, obhajali smo v cerkvi ženina Marije Device, varha in rednika Kristusovega, redko slovesnost, v spomin petdesetletnega mašniškega jubileja ljubega dobrotnika in pomočnika, — velečastitega monsignora in vrednika mile „Zgodnje Danice“, po kateri so nam ta zlatomašnik veliko posredovali in pridobili; prvo za vele-ubogo prvotno cerkvico, potem pa za zidavo velepotrebne dostojnejše cerkve sv. Jožefa tu na jugoslavenski zemlji med raznoverci. V nedeljo poprej se je v cerkvi vernim oznanilo, da se bode 3. avgusta zlata sv. maša obhajala, po zlatomašniku Luku Jeranu,* in da iz veliko hvaležnosti spodobi se, da tudi mi v cerkvi sv. Jožefa obhajamo slovesno, zahvalno, prosilno, častilno in zadostilno najsv. službo Božjo za zlatomašnika pomočnika, pospeševalca in dobrotnika stavbe nove cerkve, in s tem cele uboge rimsko-katoliške občine tu med ločenimi kristjani in mahomedanci. Vsa kerkščanska rimo kat. občina bila je z iskrenimi in ginjačnimi besedami povabljen, da se zbere 3. avgusta v obilnem številu v cerkev k službi Božji, da zahvali Boga, ki je dal doživeti ljubljenu dobrotniku naše cerkve, veliko, a redko milost zlate sv. maše; pa da vsa občina, združena v hiši Božji, oni dan skupno moli in prosi obilnih milostij, pomočij in dobrot zlatomašniku. Vsi zbrani v cerkvi, oznanovalec in poslušalci, so pri tem naznanili v serčni hvaležnosti bili do solz ginjeni. Kajti vsi dobro vemo in čutimo, kaj se pravi in koliko pomeni pomagati k zidavi in opravi velepotrebne nove cerkve v tem kraju in med temi okoliščinami in v toliko ubogi novi, vedno naraščajoči rimo-kat. občini med raznoverci! Zatorej je hvaležnost naša do pomočnikov, pospeševalcev, podpirateljev in dobrotnikov za isto prav serčna.

V dan zlate maše druzega nam dobročinitelja zbrali so se katoliki vse razprostrane župnije v obilnem številu, kakor o velikih svetkih, v cerkev sv. Jožefa. Prvo opravil se je skupno koralno sv. rožnivenec za zlatomašnika in v njegov namen, potem slovesna sv. maša, na to zahvalnica: „Tebe Boga hvalimo“ in blagoslov z Najsvetejšim. Iz mnogih vernih in hvaležnih serc puhtele so zahvale, molitve in priprošnje k Njemu, ki sedi na prestolu in Jagnjetu, k Božji in deviški materi Mariji in Njenemu ženinu, sv. Jožefu za jubilejnega mašnika, z iskrenimi željami in voščili: Gospod Bog ohrani, poživi, pomilosti

Ako je mogla »Danica« kaj pripomoči, bodi čast Bogu in Mariji, pridnim Bošnjakom pa preserčna hvala za toliko lepih molitev in priprošenj, katerih je močno potreben vrednik »Zgodnje Danice.« Vsi v tem dopisu postavljeni hvali se čisto odpovemo, ona gre dobrotnikom in ne slabemu skerhanemu orodju, kateremu Bog milostiv. Vr.

in oblagodari še mnogo let zlatomašnika, Marija Devica in sv. Jožef ga varujta, mu obilno pomagajta in ga pripeljita enkrat pred obličje najvišjega Boga trojedinega! Tako smo se osobito v dan zlate sv. maše, z Vami, mili nam Zlatomašnik, v duhu zjedinjeni bili; kajti istinito vtripajo za Vas hvaležna rimsko-katoliška slovenska in slavjanska serca i tu v Bosni jugoslavenski.

Vse pa naj bode v večo čast in slavo Božjo, v obilneje češčenje Marije Device in sv. Jožefa, v vzvišenje in razširjevanje sv. rimo-kat. Cerkev, v časni in večni blagor zlatomašnikov in v izveličanje neumerlih duš!

† Andrej Praprotnik.

Nekoliko črtic o njegovem življenju.

(Dalje.)

Rajni Andrej pa ni le marljivo pomagal č. g. B. Bartol-u pri poslovenjevanju knjige „Nevesta Kristusova,“ temuč polotil se je bil in tudi zveršil sam molitvenik pod naslovom: „Marija naša pomočnica in šopek duhovnih cvetic, molitvic in pesmic, posvečen milostivi Devici Mariji, češčeni na Brezjah na Gorenjskem. Nabral in zložil A. (n. lrej) P. (raprotnik)“. Ali je bil pokojnik spisal to knjigo še na Dobrovi, ali vsaj kmalo po preselitvi v Ljubljano, to mi ni natančno znano. Je pa zelo obširna, obsega 355 strani in mora našemu narodu, zlasti pa Brezijskim romarjem na moč priljubljena biti, ker je ućakala že peti natis. Samo neko zmoto moram tu omeniti, ki se je vrinila na čelo 5. natisa (ali morebit že kterega prejšnjega). Ondi stoji namreč natisnjeno, da je knjigo spisal Janez Parapat. Keleto je to zmoto zakrivil, ne vemo. V 2. natisu (l. 1871.) stoji v naslovu še: „Nabral in zložil A. P.“; ta napaka naj se torej popravi, ako doživi knjiga še šesti natis. (Moja malenkost sicer nima pravice tega zahtevati, opira se pa na starodavni pregovor: „Vsakemu svoje!“)

L. 1858 dne 1. sušca podeljena je bila † Praprotniku učiteljska služba pri novi mestni deški šoli pri sv. Jakobu v Ljubljani, ki se je poznej prekerstila v I. mestno deško ljudsko šolo. Njej je postal l. 1870. vodja, in to jej je bil do konca l. 1890, ko je stopil v stalni pokoj. Koliko je on v tem dolgem teku let storil s svojim telesnim trudom in s peresom za razvoj slovenskega šolstva, je pač težko povedati. Prilično se sme reći, da kar je bil neumerli rajni dr. Jan. Bleiweis za naš narod, to je bil pokojni Andrej Praprotnik za naše šolstvo. Poleg „Učit. Tovariša,“ katerega je vstanovil l. 1861 in vredoval do 1873, potem pa zopet od l. 1882 do 1889, in za katerega je neizrečeno veliko sam s peresom deloval, spisal je še mnogo drugih knjig, kakor so: „Slov. nemški Abecednik“; — „Prvo berilo za slov. šole“; — „Drugo berilo za slov. šole“; — „Koledar slov. za l. 1858“; — „Dolžnosti podložnih“; — „Cecilija, muzikalni mesečnik“ (izdajati je bil pričel ta list † Kamilo Mašek po njegovi smerti v dan 29. jun. l. 1859 pa je nadaljeval in vredoval potem rajni Andrej izdajo III. IV. V. VI. zvezka) — „Jedilne in strupene gobe“; — „Darek pridni mladosti“ (3 zvezke); — „Palček“ (koledarček za l. 1866–1868.); — „Slovenski Abecednik“ (se ravnokar natiskuje že 4. natis);

— „Slov. slovnica za pervence“; — „Slov. stenske table“ (14 listov); — „Učiteljski koledar za l. 1871“. Naj se pri njem malo dalj pomudim. Ta koledar bil je prvi te verste na Slovenskem. Na čelo postavil mu je bil besede Koseskove:

„Z umom orožite se, ne bojte se znoja na čelu!“

kot „motto“ pa:

„Novo leto v sreči zlati,
Naj edini nas in brati!“

Navadni „pratiki“ pridjani so bili za vsak mesec še raznoverstni, res zlati nauki in nasveti za učitelje. Temu so sledile na str. 31—68. „Važniše šolske postave“; — od str. 69—92. „Imenik višjih šol oblastnij“ in „Imenik ljud. učiteljev na Kranjskem“; — str. 93—100 „Društvo v pomoč učiteljem, njihovim vdovam in sirotam na Kranjskem“ (pravila in imenik društv. odbora); — „Učiteljsko društvo za Kranjsko“ (njegov odbor in kazalo njegove knjižnice) itd. Že pogled na tu navedene literarne spise dal bi človeku skoraj misliti, da je moral pokojnik truditi se po dnevi z opravili v šoli, po noči namesto počitka in spanja pa pisati. Še posebno pa se ni dočuditi, ako se vzame v roke njegov „Slovenski spisovnik, svetovalec v vseh pisarskih opravilih“, ki obsega 372 str., in ga je izdala slavna Mohorjeva družba l. 1879. Kdor se je pečal kedaj le količkaj s pisateljstvom, on vé, koliko rokopisa je potrebno za jedno samo tiskano polo. Za tako obširno knjigo pa, — o j, koliko truda in drobnega! — In kdor dalje vé, koliko pisarij naklada sedanja tako zvana „nova šola“ zlasti učiteljem - voditeljem, da jih mnogokrat, ko pridejo od poduka, doma čaka še več šolskega dela, kakor so ga imeli poprej v učilnici: samo le tá umé in zamore presoditi Praprotnikovo neutrujeno — da, reči smemo — jekleno marljivost in delovanje. Rajni Vodnik je o sebi djal:

„Me pesmi pojó!“

a rajnemu Praprotniku pa se sme reči, da ga slavé, in ga bodo slavile pesmi in spisi! — Opravičeno je torej pisal „Slovenec“ št. 144. t. l. o njem med mnogim drugim: — — — jedno moramo poudarjati, in to je značilno za poznavanje Praprotnikovega blagega značaja: on piše resnobno, poučno, ljubeznjivo, tako da iz vsakega njegovega sestavka govori mož, kateremu ljubezen do domovine ni puhlica, marveč sveto čuvstvo, kažeče se v marljivem delovanju; kateri svoje rojake hoče poučevati, da jih privede na višjo stopinjo omike in do večje časti pri drugih narodih.“ — — Dalje: „Ta dejanjska ljubezen do domovine se kaže v vseh njegovih spisih, pa tudi v pesmih. — — Če pogledamo v duhu moža, kateremu smo želeli s temi versticami načrtati majhen spominek hvaležnosti na gomilo, zazremo v njem domorodca, ki je v potu svojega obraza delal za domovino pol stoletja. Bil je neutrujen učenik in trudil se za blagor in resnico; zato upajmo, da je že dosegel večno resnico v nebesih.“ —

(Dalje sledi.)

Priprosto vošilce.

Prečastiti mašnik zlati!
Mili moj prijatelj hkrati,
Rôsi blagoslov nebesni
Vam še zlasti v dan slovesni.

V dan slovesni, ko veseli
Sveto mašo bote peli,
Petdesetletnico čversti,
Za Bogá zmir v bojni versti.

Vaša dela bi narisal,
V Božjo slavo kdo popisal?
To težko bi bilo vstani,
Bog jih šteje, Bog jih hrani. —

Božja čast in čast Marije,
Blagor Cerkve, domačije
Ta namen Vam je vodilo
Zmiraj vse življenje bilo.

Tudi mene ste učili,
Me za pevstvo navdušili;
Tcraj pesmico to nežno,
Serce Vam dari hvaležno.

Željo eno pa še hranim,
Naj, Prečastni! jo naznanim:
Da bi še kaj let vesela
Pesnice v „Danici“ pela.

Ko pa enkrat se bo nama
Že odperla smertna jama,
Da bi v raju čast Kraljici
Pela Zgodnji tam Danici!

32letni prijatelj Radoslav.

O svečani petstoletnici Vremske matere fare, dne 15. avgusta 1895.

Pol tisoč let je v večnost že odplulo,
Odkar začeli dedje naši so nazvati,
Da si postala cerkev naša fara — mati,
Ime je Tvoje daleč krog zaslulo.

Že rano so na polotok zeleni,
Ki ga obliva vedno skrivnotajna Reka,
Katera kmalu se potem v zemljó izteka,
Postavili ta božji hram Sloveni.

Molili večnega Boga, Devico
Častili, ki jim terdni bila škit, zaveta,
Častili njo, ki bila je v nebesa vzeta,
Slavili jo nebes, zemljé Kraljico.

Neštete trume vernikov hodile
Od krajov raznih tje so v stiskah v vsaki dobi,
Da bi pri Materi, neboški tej milobi,
Uteho duši, sercu mir dobile.

Sprevod se za sprevodom spretno vije
Ko ljudstvo kuga, lakota, bolezen tare;
Tedaj hiti v svetišče matere si fare,
Ihti in kliče tam ime Marije. — —

Razgled po svetu.

Pol tisočletja Mati tu prebiva,
Ki vedno ljubi zvesto svoje še otroke,
Ki ne odtegne nikedar dobrotne roke,
Ki ji oko nikdar ne spi, ne sniva.

Raduj, veseli Vremška se dolina,
Ko svoje matere obhajaš dneve slavne.
Obernji svoj pogled nazaj na čase davne,
Naj ne izginejo ti iz spomina.

In kliči na pomoč nebes Kraljico,
Kakor pradedje tvoji vselej so storili,
Kateri vsikdar so pri njej pomoč dobili,
Znaoč za mater svojo, priprošnjico.

Ohrani v sercu pa ljubezen zvesto.
Naj bode doba ti mladosti, doba stara, —
Vsikdar ti zvesta je in bo ti mati — fara:
Proslavi pretstoletno jo nevesto.

Milko Šušelj.

Popevanje o nečimurnosti.

Zakaj - li si, svet, pod okriljem nečimerne slave,
Kedo bo brez konca užival sladkosti, zabave?
Kako se mogočnost človeku tu hitro preminja,
Tako, ko posoda lončarja, je kmalu črepinja,
Zaupaj več čerkam zarezanim v led in stolpljivim,
Ko perhkemu svetu in njega prevaram lažnjivim.
Deli ti darove na videz, in to mu je čednost,
Kateri zaupal ni nikdar, zamental nje vrednost.
Zanesi se raje na steklo; je svetlo pa vreže.
Ko pa na posvetnih nasladnostij žalostne mreže.
Ne vdaj se sanjarstvu, nasladnemu niti življenju,
Nečimurnosti, ne nasprotnemu veri mišljenju
In vprašaj: „Kje Salamon oni je, toli sloveči?
Kje Samson, sodnik nezmagani, davno on kje je?
In Jonatan blagi, z zvestobo v ljubezni odlični?
Kje Absalon je s čudovito obraza lepoto?
Kam Cezar prešel je, povišan na prestol vladanja?
Kam Epul bogati, živeč le v vsi slasti vživanja?
Kje Tulij je, slaven zaradi daru govorjenja?
Kje zdaj Aristotel z najbistrejšim umom modruje?
Veliko jih je vsih preslavnih teh mož in še drugi.
Deržavniki čislani, kraljevih mogočnih vseh dvorov?
Veliko pervakov svetovnih z mogočno veljavo:
Vsi zginejo našim očem v zgodovine daljavo.
Vse slave posvetne je prazni le kratek vsekako,
Človeško življenje je senci škodljivi jednako,
Ki večne darove nebeške mu zmir odteguje
In s pravega pota človeka na led napeljuje.
O, jelo červičev, o gruda prahu ti uboga!
Ti reva, ničevnost! čemu se povzdigaš, nad koga?
Še to ti ni znano, če živel boš jutro bodoče:
Zatorej pa dobro le delaj dokler je mogoče.
Na zemlji ljudem pač veliko velja ta nečimerna slava,
A glej! sveto pismo, ki pravi, da je kakor trava.
Ko listek lehak se v vetričku maje in priklanja
Jednaka človeka življenju je doba sedanja,
Kar lastnega nosiš, ne moreš nikdar izgubiti,
Kar svet ti podelil je, skuša nazaj upleniti;
Serce naj bo zgorej, — vse misli v deželi bogati,
Presrečen, kdor more posvetno vse zaničevati!

Zložil T. M. P. Z. poslovenil — a —

Rim, 3. avgusta. (Porcijunkula.) Tudi sveti Oče se vdeležujejo porcijunskih odpustov. Spremljani od častne in švicarske telesne straže in več dvornikov so 2. avg. dopoldne in popoldne šli iz svoje palače v Pavlinsko kapelo, katera je vatikanskim prebivalcem župna cerkev in ima privilegij za popolni odpustek „porcijunkulski.“

Tam so papež v spremstvu dvornih kapelanov maševali, in bili so potem še pri eni zahvalni sv. maši, ter so se nato povernili v svoje stanovanje. Popoldne so bili v kapeli tudi pri molitvi sv. rožnjega venca, na kar jo blagoslovi papežev zakristan in župnik titularnega škofa Pifferija. Pri dopoldanskem in popoldanskem papeževem obiskovanju pričujočih je bilo s papežem vred mnogo domačinov in tujcev nuhovskega in svetnega stanū.

Rim. Pismo Leona XIII (31. jul) do generala jezuitov hvali delovanje jezuitovskih misijonov med egiptovskimi Kopti, in pravi, da skušajo krivoverci z denarjem in posvetno prekanjenostjo preprečiti vernitev Koptov k edinosti katoliške vere. Proti temu pravijo sv. Oče, se mora z največjim prizadevanjem delati, da se zmagajo nasprotniki. Papež dalje naglašajo, da so najimenitnejši Kopti že dobili pomočke, da bodo podpirali prizadevanje rimskega Stola, in naznanjajo, da so odločili precejšnjo svoto za jezuitske misijone, in da vsled njih pisma do Koptov pride kmalo v Rim koptiški odbor naznanit hvaležnost sv. Očetu. Spreobrnjenje jutrovih ločencev bode začetek spreobrnjenja Koptov. Konečno opominjajo papež jezuite k serčnemu napredovanju v tem oziru, kakor so delali to vedno v blagor Cerkve in narodov.

Rim. Kot odposlanec turškega sultana pri sv. Očetu se pričakuje bližnji čas v Vatikanu Galeb - bej. Ta bode prinesel razven bogatih daril tudi lastno-ročno sultanovo pismo. Pismo obsega odgovor na pisanje Leona XIII, katero iso poslali o svojem času po Mgr. Jussef-u v Carigrad, in v katerem so razodeli papež načerte o zedinjevanju obeh cerkvā. Kakor govore, bode sultanov odgovor vgoden zedinjevanju, celo še znatno pomoč obeta. Vsakako se lahko veselimo, da je razmerje med Vatikanom in „visoko Porto“ povoljno, dobro in tudi boljše, kakor med Vatikanom in marsiktero kerščansko vlado. — Iz tega ozira je zanimiva neka novejša izjava sv. Očeta. Predstojnik neke verske družbe, katera ima svojo hišo ob Bosporu, je imel zasebno avdijenco pri sv. Očetu, in je bil poln hvale o sterpnosti, katere se v Turčiji sedaj katoličani veselē. „Da, da,“ so rekli sv. Oče, „to je res redka stvar. V glavnem mestu mahomedanstva obhajajo dandanes očitne slovesne procesije v češčenje presv. Rešnj. Telesa; v glavnem mestu kerščanstva so pa postavno prepovedane.“

Tolažba pri umiranju. V maju 1893 je umerl v Kolinu odlični župnik pri sv. Janezu, Hubert Münchs. Ta mož je 200 krivovercev sprejel v sv. Cerkev in približno 20 judov kerstil. Vsacega teh spreobrnjencev je podučeval z veliko natančnostjo in poterpežljivostjo in ni prej odjenjal, čeravno je terpel poduk mnogo mesecev. Na smertni postelji ga pa spreleti pri pogledu na večnost neka plašljivost. Pričujoči sobrat ga navdušuje, rekoč, da ne sme samo na dozdevno

pomanjkljivost misliti, ampak tudi na to, da je z Božjo pomočjo mnogo delal in posebno, da je toliko spreobrnjencev podučeval. „Res,“ rekel je bolnik vidno potolažen, „to je res in nikoli nisem. ako sem bil še bolj z delom preobčlen, spreobrnjenca odvernil, in vse sem posamič in večkrat prav dolgo podučeval.“ (Corresp.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vel. serpán (avgust) 1895.

a) Glavni namen:

Delavno kmečko ljudstvo po deželi.

b) Posebni nameni:

18. **S. Jcahit.** Blagor našega sv. Očeta papeža. Rešenje držav od skrivnega ludodelstva — prostozidarskega.

19. **S. Sebald.** Mnogi nesrečni zakoni. Le Bogu znane bridke serčne težave. Rešenje iz neprimernih ali prehudih služb.

20. **S. Eernard.** Živo vdeleževanje duhovnov pri rešitvi socialnega vprašanja. Ponizanje sovražnikov sv. pisma. Važne solske zadeve.

21. **S. Joh. Franciška Šantalska.** Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Bolj goreče prejetanje ss zakramentov pri moških. Zadeve našega časnika.

22. **S. Maricijal.** Katoliško gibanje na Češkem. Župljani na tujem. Dobitev dobrih gospodinj in poslov.

23. **S. Filip Benloj.** Servitovski red. Razširjevanje molitvenega apostoljstva na Koroškem. Več častitih jubilarnih duhovnov. Bolni na duhu. (Konec sledi.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovrašstva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Oseba, da bi v edinosti med seboj živeli. — Za ohranjenje domačega pohištva na priprošnje Naše lj. Gospé, sv. Jožefa, sv. Antona, sv. Ev. Lukeža in sv. Janeza K. — Sreča pri kupčiji. — Za pridne učence v stanovanje.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. V. č. g. Jožef Smrekar, profesor cerkvene zgodovine in prava itd. v bogoslovji je postal častni kanonik. — Župnija Šmartin pri Kranju je podeljena č. g. Jožefu Razboršku, dekanu na Gradu, in župnija Vače č. g. Mih. Barbotu, župniku na Trebelnem. Č. g. Anton Berce je bil 1. avgusta kanonično umeščen na župnijo Boštanj. Č. g. Leopold Picigas, katehet in kapelan v Idriji, je imenovan za prefekta v c. kr. terezijanski akademiji na Dunaju. — Stalno je stopil v pokoj č. g. Janez Štamcar, župnik na Poljanici, začasno pa č. g.

Janez Hudovernik, beneficijat na Vačah. Upokojen je č. g. Viljem Wessel, duhoven nemškega reda in župni vpravitelj v Černomlju; na njegovo mesto pride č. g. Peter Skuhala iz istega reda dosedaj župni vpravitelj pri Veliki Nedelji na Štajarskem.

Premeščeni so naslednji č. g. kapelani: Janez Volk iz Škocijana pri Dobravi v Stari Terg pri Poljanah, Janez Pelc iz Šmartnega pri Litiji na Vinico. Matej Kos iz Starega Terga pri Pojanah v Škocijan pri Dobravi, Viktor Köhler iz Boštanja v Šmartno pri Litiji. Novo sta nastavljena č. g. g.: dr. Aleksij Ušeničnik kot drugi kapelan v Stari Loki, semeniški duhoven Anton Oblak za kapelana v Boštanju. — Č. g. Jak. Pavlovčič pride z Višnje gore za beneficijata na Vače; na njegovo mesto pa novoposv. č. g. Jož. Dostal.

Razpisane so župnije: Grad v radovljiski dekaniji, Col v vipavski dekaniji, Trebeljno v trebnj. dekaniji, Poljanica v novomeški dekaniji, Gerčarice v ribniški in Podlipa v verhniški dekaniji.

Ljubljana. Kanonično obiskovanje in birmovanje bode letos: 15. avgusta v Št. Vidu pri Zatičini na Dolenjskem; 25. avgusta na Verhnikih. Od 1. do 7. septembra v dekaniji semiški, in sicer: 1. septembra v Semiču, 2. septembra v Černomlju, 3. septembra na Vinici, 4. sept. v Dragatušu, 5. sept. v Podzemlju in 7. septembra v Metliki.

Duhovne vaje za duhovne se prično letos dné 26. avgusta zvečer ter se končajo dne 30. avgusta zjutraj. — Vabijo torej č. duhovščino, da se vdeležé duhovnih vaj v prav obilnem številu, zlasti tisti, ki se jih že dolgo niso vdeležili. Č. g. duhovni naj o tem obvesté dekanijske vrade, da morejo ti v škofijo poročati do 20. avgusta.

Na Dobrovi bode tudi ob delavnikih gotova sv. maša ob 6ih in ob 8ih med šmarnimi mašami, to je, od Vélikega Šmarna do presv. Imena Marije Device.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Bog Vas živi, Zlatomašnik ljubeznjivi! Niste kapitalist; toda v 48 letnikih «Danice» imate več ko Rothsildi, Coulti, Bleichröderji i drugi milijonarji. Vaše sicer v papirju (spisih) naložena glavnica, bode donasala ne 4%, obresti kakor «zlata renta» ali v kronah, 4-2%, kakor srebro in notenrenta. — da, «centuplum accipies et vitam aeternam!» 20 kronic pošlje za dijaško mizo serčno vdani quondam Skalovič. — Preblaga gospa s pristavkom: «Vošim mnogo, mnogo let — dijaškemu ministru še živet' — da b' mogli za vboge dijake skerbet, — 5 gld. — Tri dobre osebe «za kruhe sv. Antona 3 krone v dober namen. — Prečastiti gosp. župnik Mat. Tavčar 20 gld. o priliki zlatomašništva. — D. 1 gld. — V. č. g. župnik in duhovni svetnik Mat. Preželj 10 gld. — «Za kruhe sv. Antona» J. V. 1 gld. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld.

Za sv. Detinstvo: V. č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld.

Za eno najbolj revno cerkev: Neimenovana 6 gld.

Za cerkev presv. Serca Jezusovega v Ljubljani: Neimenovan. s Krasa 1 gld.

Za novo cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Č. g. župnik Jan. Tavčar 20 gld.

Za cerkev v Ternu: Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Č. g. Jan Tavčar 30 gld.

Za brat. S. Rešnj. Telesa: Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld.